

Thư Gửi Các Bạn Mình – Số 40

Lời đầu: Thư Gửi Các Bạn Mình số 39 gửi tháng 12 - 2019. Bốn tháng đã trôi qua. Từ mùa đông năm ngoái cho đến mùa xuân năm nay. Bao nhiêu lá rụng dạo mùa đông và bao nhiêu chồi xanh lộc biếc đang nở trong mùa xuân. Trên trời mây vẫn bay và hoa vẫn vô tình nở khắp đó đây. Nhưng! Chỉ có con người – thân phận con người là thay đổi. Không biết sự thay đổi đó là theo mệnh trời hay mệnh người? Chỉ là một hạt bụi nhỏ trong cõi thiên địa mệnh mông làm sao lý giải được trăm bề nhân gian. Mong rằng Các Bạn hiểu cho hạt bụi bé tí teo này đang bị cuốn hút vào trận cuồng phong thế kỷ. Biết nói làm sao đây nên chỉ biết buồn...và ai cũng buồn...

Các Bạn Mình thân mến,

Suốt hai tháng đầu năm dương lịch của năm 2020, thời tiết nơi mình ở ù dột với sáng nắng chiều mưa cùng gió lạnh se người. Thường thì từ tháng chín tháng mười cho đến tháng ba tháng tư trời có vài ngày nắng vài bữa mưa, đôi bữa âm áp rồi vài ngày lạnh tái tê. Riết rồi mình cũng quen với những ngày thời tiết thay qua đổi lại như thế.

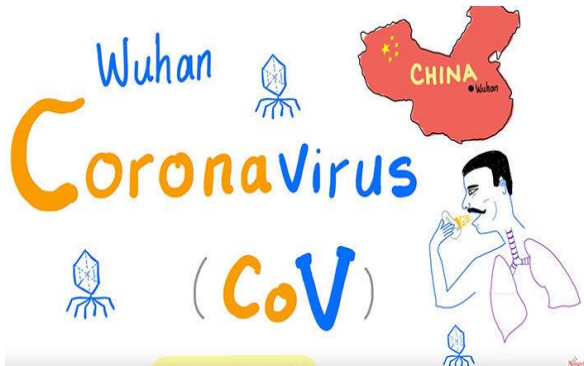
Nhưng dù với thời tiết như thế nào, mọi sinh hoạt trong thành phố vẫn diễn ra bình thường. Mỗi ngày như mọi ngày, từ siêu thị, quán chợ, nhà thương, trường học cho đến các sinh hoạt thể thao, văn hóa, giải trí, du lịch... Đặc biệt, theo truyền thống của tiểu bang Texas, cứ vào tháng hai mỗi năm là có hội Rodeo diễn ra tại thành phố Houston quy tụ tất cả những nhà nông và chăn nuôi toàn tiểu bang. Tại hội Rodeo, những show biểu diễn cưỡi bò mộng hết sức hào hứng được nhiều người mua vé vào xem nhất ngoài những chương trình trưng bày, đấu giá gia súc, nông sản, các chương trình ca nhạc hàng đêm cùng với các món ăn đặc biệt Texas trong đó có món BBQ nổi tiếng. Hội Rodeo sẽ tiếp tục cho đến tháng tư. Nhưng năm nay hội Rodeo buộc lòng phải ngưng vào đầu tháng ba vì tin tức về con virus Tàu đã tràn vào nước Mỹ. Một vài người đến dự hội Rodeo được biết đã có dương tính với con virus Tàu này. Kết thúc hội Rodeo sớm đã góp phần làm cho thành mất đi cái khí thế của xứ cao bồi...

Thực ra thì vào tháng giêng dương lịch ai ai cũng đã biết có một loại virus xuất phát từ bên Tàu, tỉnh Hồ Bắc tại thành phố Vũ Hán. Có giả thuyết cho rằng vào đầu tháng 12 – 2019 virus này xuất phát từ một khu chợ bán các loài thú hoang dã, người ta ăn thịt dơi vào và dính bệnh. Trong khi đó nhà cầm quyền trung cộng lại im thin thít, không công bố dịch bệnh cho thế giới biết cho đến khi tại Vũ Hán người chết liên tục tăng cao, người nhiễm bệnh vô số kể và các hoạt động y tế cứu chữa rầm rộ như cảnh sát đi hốt người bệnh, mở lò thiêu xác... không dễ gì giấu giếm được nữa thì trung cộng mới xì tin có dịch ở Vũ Hán. Đến lúc đó thì con virus Vũ Hán cũng đã bắt đầu xâm nhập qua các nước khác, đầu tiên là ở Philippine, Iran, Ý ...rồi đến Tây Ban Nha, Hòa Lan, Pháp, Mỹ... Khi thư này gửi đến các bạn thì con số mắc bệnh trên toàn cầu đã vượt qua một triệu rưỡi người, con số người tử vong đã gần bảy chục ngàn người. Nặng nề nhất cho đến nay là Hoa kỳ, Ý, Tây Ban Nha...Thảm cảnh đang bao trùm cả nhân loại. Chắc các bạn đã và đang theo dõi tin virus Tàu hàng

ngày hàng giờ nên mình sẽ không ghi nhận những con số, những thống kê và những hình ảnh quá đau lòng.

Ở Mỹ tình hình trở nên trầm trọng, số người dính bệnh gia tăng, đã có người chết tại Washington, rồi Cali cho đến rồi Nữ Ước và lây lan tới nhiều tiểu bang khác nữa. Các biện pháp phòng chống lây lan được ban bố từ cấp thành phố, quận hạt, tiểu bang cho đến liên bang. Trường học đóng cửa, các sinh hoạt không cần thiết bị cấm, sự đi lại bị giới hạn, nhiều chuyến bay bị đình chỉ, các cơ sở sản xuất giảm việc làm, bớt nhân viên, tình trạng thất nghiệp trên toàn cả nước, dân chúng được khuyên không nên ra ngoài nếu không có công việc tối cần. Người người nên đeo khẩu trang để tránh lây lan. Và như thế...khiến thành phố nơi mình ở trở nên buồn hiu.

Mình cũng buồn hiu. Ai ai cũng buồn hiu. Học trò nghỉ học đang bước qua tuần thứ năm, quán sá tiệm ăn đóng cửa. Hết tụ tập cà phê cà pháo tán dóc đầu hót, hết ới nhau họp mặt vui chơi ca hát, hết và hết đủ thứ khiến nhiều người đâm ra buồn hiu. Lệnh không đi ra đường nếu không có chuyện cần thiết như đi chợ, viếng bác sĩ và tiệm thuốc...Nói chung thì mọi người thi hành lệnh nằm nhà khá nghiêm chỉnh. Nhưng cũng có một số người “phá giới” vì nằm nhà buồn hiu chịu không nổi. Chẳng hạn như ở một thành phố nào đó bên tiểu bang New Jersey có một anh chàng ới 47 mạng đến nhà anh nhậu chơi, cảnh sát không biết nên chàng ta quen mò, lần kế tiếp ới đến 60 mạng tụ tập với ý định dzô dzô dzô với bia hiệu Corona để trêu người cảnh sát. Lần này anh ta bị tóm đầu cho nên anh ta buồn hiu, nhưng cái buồn của anh khác tần số buồn của mọi người. Lại có một anh chàng khác rủ một số người quen đến đốt lửa trại (hy vọng không phải là dân Hương Đạo vì Hương Đạo có điều luật không thành văn là “không được ngu”) chắc là để hù dọa virus Vũ Hán vì nghe nói virus Tàu khựa không chịu được nóng. Cuộc vui chưa tàn thì cơn buồn hiu chợt đến vì bị cảnh sát chôm về bớt để nói chuyện phải trái.

Chưa hết nha. Có hai vị mục sư ở Florida và Louisiana nhất định không thi hành lệnh cấm tụ tập đông người, cứ gọi con chiên đến nghe hai vị này nói chuyện trên trời (tức là giảng thánh kinh). Ai nhè bị mấy ông cảnh sát dưới đất đến mời đi làm việc. Riêng vị mục sư ở Louisiana tuyên bố là sẽ

tiếp tục kêu tin đồ đến nhà thờ để tiếp tục dự lễ bắt chấp lệnh cấm. Vụ này có dính dáng đến nhà thờ, đến tôn giáo nên xin miễn bàn thêm. Rủi có ông bà tín đồ nào tử vong vì virus Tàu khựa thì không biết vị mục sư kia có buồn hiu hiu hay không? Mong đừng có vị nào theo về miền Vũ Hán xa xôi... Trong khi đó những vị theo đạo Thiên Chúa thuộc tòa thánh Vatican thì đã tổ chức cho tín đồ dự lễ theo phương pháp trực tuyến để vừa bảo vệ tín đồ vừa thi hành lệnh của chính phủ.

Tin mới nhất! Có thêm một vị mục sư ham vui, dạo tháng hai vừa rồi lái xe qua thành phố New Orleans thuộc tiểu bang Louisiana để dự hội hóa trang Mardi Gras và tuyên bố không thèm cách ly hay bịt mồm bịt miệng chỉ cho mệt, cứ thoải mái vui chơi đây đó với đám đông cho khoái cái sự đời. Ngài ta vào các quán bar nhảy nhót uống rượu và nghe nhạc Jazz nhạc Blue cho khoái cái lỗ nhĩ vì - mọi chuyện đều đã có Chúa lo – ngài tuyên bố như thế!. Được biết khi đến thành phố New Orleans là ngài đã bị bệnh (không biết có phải do mụ Vũ Hán hay không?). Trên đường trở về nhà thì bệnh tình của ngài trở nên trầm trọng, dọc đường phải ghé vào bệnh viện hai ba lần và xin được chữa và cuối cùng ngài được nghe các vị mặc áo trắng phán rằng: “ngài đã bị Cô Vũ Hán yêu đến tận phổi rồi”. Một thời gian rất ngắn ngủi sau khi chữa, vị mục sư này đã bình an ra đi theo tiếng gọi của Cô Vũ Hán. Không biết khi ngài được phán là “có em Vũ Hán yêu tận phổi” thì ngài có buồn hiu hiu hay không? Nay thì ngài không còn trên cõi đời để buồn nữa! Tín đồ của ngài đã mất đi một vị chăn chiên can đảm cùng mình. Chắc chắn họ cũng phải hiu hiu buồn...

Vài mẩu chuyện trên là chuyện xa. Giờ nói đến chuyện gần, tức là nói đến nơi mình đang cư ngụ không cần “hậu khổ” (hay hộ khẩu thì cũng rứa). Như đã nói ở trên, mình cũng buồn hiu. Buồn liên tục. Buồn hết ngày này qua ngày khác. Sau hai tuần bị cấm túc tại gia nên đôi chân bắt đầu ngứa ngáy mặc dù mỗi ngày đều vác bô cào ra sân sau cào cào xới xới ba cái mớ lá khô hoặc cầm kéo tia hoa tia lá rồi vào nhà dọn dẹp gara nhà bếp, lau chùi hết chỗ này sang nơi nọ và làm công việc lật

vật khác rất khó tả.... Bỗng một hôm đẹp trời có tiếng điện thoại reo. Nhấc lên nghe thì hóa ra nhà thuốc tây ở khu phố chợ Bellaire cho biết là đã đến ngày đến tháng lấy thuốc dành cho những người ở trong hội “ba cao một thấp”. Mừng ơi là mừng! Mừng như chim sỏ lông như cá nhà câu. Thế là sáng hôm sau chào tạm biệt vợ và đồ đạc trong nhà để xuống phố. Nhân dịp này cũng làm thêm được một vài việc thiện nho nhỏ khác. Đó là ghé chợ Việt Nam mua chai nước mắm hiệu Phú Quốc, chai xì dầu thủy đề của Đức sản xuất (?), một mớ rau muống rau dền, không quên mua thêm một bao nhỏ gạo lứt và vài món linh tinh khác mang về cho vợ. Được lái xe ra khỏi nhà trong lòng cảm thấy hết buồn hiu ngay.

Trước khi mở máy xe để chạy, cũng không quên tròng sẵn vào cổ chiếc khẩu trang màu trắng hiệu N95 để đến chỗ đông người kéo lên che mũi che cả mũi cho đúng pháp lệnh của chính phủ. Trên đường từ nhà xuống phố Bellaire, bình thường phải mất từ 40 đến 45 phút. Vậy mà hôm nay chỉ 20 phút là đến nơi. Đường sá thênh thang nhưng mình không chạy nhanh như mọi khi. Lý do chạy chậm là để ngắm cảnh vắng vẻ trên đường cho nó khoái con mắt, ngắm các bãi đậu xe trống trơn, chỉ lai rai năm ba chiếc đậu ở những bãi đậu rộng thênh thang. Khi chưa có lệnh cấm tụ tập thì khu Bellaire lúc nào cũng nhộn nhịp với những chợ búa hàng quán, các bãi đậu lúc nào cũng san sát xe. Nhưng hôm nay hầu hết các bãi đậu xe hầu như trống trơn, trừ bãi đậu ở chợ Hồng Kông 4 là có lai rai xe đậu vì có người đi chợ. Các quán ăn mọi khi xe đậu nhiều, nay vắng tanh. Các vị chủ tiệm chủ quán cung buồn hiu là cái chắc. Lại càng không thấy cái cảnh nhộn nhịp đầy các cụ nam ngồi bên ngoài quán cà phê Lee' Sandwiches nhâm nhi cà phê phì phèo thuốc lá. Chủ quán đương nhiên là phải buồn hiu và cả các cụ nam nhà ta cũng buồn hiu theo là cái chắc...

Sau khi lấy thuốc ở pharmacy và ghé chợ mua vài món theo chỉ thị của “nhà tui”, mình lại tà tà lái xe trở về nhà. Trên đường về cũng nhớn nhớn, lái chậm để khỏi về nhà sớm. Rồi chợt có thêm sáng kiến là ghé vài nơi thường có đông người tụ tập xem hôm nay có người đến vui chơi hay không. Bèn lái xe đến công viên Bear Creek gần nhà xem sao. Từ xa đã nhìn thấy cái cảnh vắng hoe như chùa Bà Đanh, đến gần thì thấy chẳng có ma nào lai vãng trong công viên, cổng vào công viên khóa chặt. Ngồi trên xe lấy điện thoại ra chụp vài tấm để làm bằng chứng rồi tà tà lái về mái nhà xưa mà lòng cũng buồn hiu.

Lúc lái xe vào khu nhà ở, nhìn thấy bên đường có dây chằng màu vàng của cảnh sát buộc quanh các ghế ngồi, cửa sân hồ bơi, sân tennis, bãi xích đu... nên tò mò dừng xe ghé vô xem cho biết sự tình. Các tấm bảng warning cắm nhiều chỗ đó đây. Rồi chộp vài tấm hình, leo lên xe chạy thẳng về nhà. Lòng buồn hiu...

Mỗi ngày mở tivi, mở email ra xem tin tức. Người chết quá nhiều ở Ý, ở Tây Ban Nha, ở Pháp, ở Mỹ. Lòng buồn hiu buồn hắt.

Cầu xin ơn trên phò hộ cho toàn nhân loại chóng qua cơn đại họa do Tàu cộng gây ra. Cầu cho Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ diệt hết đại họa Tàu...

Các Bạn Mình thân mến,

Tháng tư là tháng mà không một người Việt Nam nào không nhớ đến như là tháng khởi đầu của bao nhiêu tang tóc - đau thương - chia xa - chết chóc - ngậm ngùi... Mình cúi đầu mặc niệm cho những người chết vì cơn đại dịch do Tàu gây ra. Mình cũng cúi đầu mặc niệm cho một Việt Nam đang còn chìm trong bóng tối của những “đỉnh cao trí tuệ loài...”. Không biết phải dùng chữ gì thay cho ba dấu chấm đỏ đây?

Phong Châu (VK)

Tháng tư - 2020

